

## Arrest

nr. 86 207 van 24 augustus 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 13 december 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in. Verzoekers echtgenote, mevrouw Z. I., komt op 11 januari 2011 België binnen en dient op 17 januari 2011 samen met de drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 6 september 2011 nr. 66 264 worden aan verzoeker en zijn echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 juli 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het bevel in hoofde van verzoekers echtgenote vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen.

Op 8 november 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 december 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een tweede asielaanvraag in.

Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat*

*de persoon die verklaart te heten K. R.*

*geboren te (...), op (in) 12.06.1969*

*en van nationaliteit te zijn : Rusland ( Federatie van )*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.12.2012*

*Overwegende dat betrokkene op 13.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 06.05.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 08.09.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 01.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een attest van een consul (+ enveloppe) aanbrengt om aan te tonen dat betrokkenen en zijn gezin in Turkije zouden verbleven hebben en betrokkene zou geholpen hebben met het organiseren van manifestaties tegen de oorlog in Tsjetsjenië; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd opgesteld door een kennis; indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RVV betreffende zijn vorige asielprocedure kan weerleggen; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; er door de verschillende Belgische asielinstanties geen enkel geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas; betrokkene verklaart dat er tijdens zijn eerste asielprocedure enkele vertaalfouten zouden gebeurd zijn; betrokkene geen enkel concreet begin van bewijs aanbrengt om deze blote bewering te staven; betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat het te gevaarlijk zou zijn; betrokkene deze bewering niet kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of*

*situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.  
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten opzichte van verzoekers echtgenote de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>). De beslissing vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen. Verzoekers echtgenote stelt een beroep in tegen deze beslissing die gekend is onder het rolnummer 91 219.

Op 8 maart 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake het door verzoekers echtgenote voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard voor wat betreft verzoekers minderjarige kinderen, Kh. I. en Ka. I., doch onontvankelijk wordt verklaard voor wat betreft verzoekers echtgenote. De hele familie wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1 Verzoeker voert een eerste middel en een tweede middel aan die luiden als volgt:

*“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;*

*Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;*

*Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds;*

*Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;*

*Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;*

*En terwijl*

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*

*stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;*

*Doordat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker niet in overweging wenst te nemen nu verzoeker geen nieuwe elementen zou hebben naar voren gebracht sinds zijn vorige asielaanvraag, die de beoordeling van de huidige asielaanvraag verantwoorden zowel voor wat betreft de vrees in het kader van de Conventie van Genève als de subsidiaire bescherming;*

*Terwijl verzoeker wel degelijk nieuwe elementen aanbracht;*

*Dat nieuwe elementen inderdaad nieuwe feiten of situaties zijn die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen inroepen of belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die verzoeker in de afgelopen procedure tevergeefs heeft ingeroepen;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte stelt dat er geen enkel nieuw element werd aangehaald en totaal onredelijk optreedt om de nieuwe bewijsstukken, die het asielrelaas van verzoeker aannemelijk maken, niet in overweging te willen nemen;*

*Dat het nieuwe bewijsstuk welk door verzoeker wordt neergelegd staat dat zijn veiligheidssituatie in Tsjetsjenië alarmerend is;*

*Dat dit nieuwe bewijsstuk zelfs afkomstig is van de consul van Turkije, waar verzoeker enige tijd verblijf en hetgeen de terechte vrees van verzoeker ondersteunt;*

*Dat bovendien uit vaststaande informatie blijkt, en waarnaar werd verwezen in de beslissing van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 6 mei 2011, als volgt blijkt:*

*“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetjenen verantwoordelijk.”;*

*Dat het verzoeker dan ook zeer bevreemdend voorkomt dat men aan het voorgelegde document een gesolliciteerd karakter toeschrijft, hoewel het document werd afgeleverd door de Turkse consul, welke zeer goed op de hoogte was van de situatie van verzoeker;*

*Dat er dan ook geen voldoende motivering wordt verleend, door gewoonweg te stellen dat de voorgelegde brief een gesolliciteerd karakter zou hebben;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte stelt dat er geen enkel nieuw element werd aangehaald en totaal onredelijk optreedt om het nieuwe bewijsstuk, die het asielrelaas van verzoeker aannemelijk maakt, niet in overweging te willen nemen;*

*Dat er voor verzoeker inderdaad geen enkele andere mogelijkheid openstond dan het opnieuw opstarten van een nieuwe asielprocedure om diens nieuwe bewijsstuk alsnog te kunnen voorleggen, die niet alleen zijn asielrelaas ondersteunen, doch waarover tevens tijdens de eerste asielaanvraag geen uitspraak werd gedaan;*

*Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;*

*Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;”*

*“Afgeleid uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat artikel 51/8 stelt:*

*(...)*

*Dat verzoeker zoals gesteld thans bewijsstuk voorlegt uitgaande van de Turkse consul, welke diens asielrelaas ondersteunt;*

*Dat betreffend stuk werd bekomen na de behandeldatum van diens dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;*

*Dat verzoeker het nieuwe bewijsstuk dan ook niet kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag;*

*Dat de elementen die door verzoeker werden aangehaald dan ook wel degelijk nieuwe elementen betreffen in zoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden;”*

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De verwerende partij merkt voorts op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een attest van een consul en een envelop heeft bijgebracht om aan te tonen dat zijn gezin effectief in Turkije heeft verbleven en dat verzoeker geholpen zou hebben met het organiseren van manifestaties tegen de oorlog in Tsjetsjenië. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker zich verder beroepen op de asielmotieven zoals verklaard in zijn eerste asielaanvraag.

De verwerende partij wijst er verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte elementen, doch oordeelde dat de brief van de consul een gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek werd opgesteld door een kennis. Volgens de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing daarenboven opgemerkt dat verzoeker zich bij zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde elementen baseert die tijdens zijn eerste asielprocedure

ongeloofwaardig zijn bevonden. Om die reden kunnen documenten enkel bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat bij verzoeker niet het geval is.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat verzoeker met zijn betoog geenszins aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk is om de brief van de consul te beschouwen als gesolliciteerd. Volgens de verwerende partij kan verzoeker evenmin worden gevolgd in de bewering als zou het loutere feit dat hij dit document pas in zijn bezit had nadat de eerste asielaanvraag werd afgesloten, voldoende zijn om het te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers, verzoekers verklaringen werden reeds ongelooftwaardig bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bevestigd door de Raad.

De verwerende partij meent dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze in het verzoekschrift aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

De verwerende partij besluit dat de eerste twee middelen ongegrond zijn.

#### 2.1.3 De eerste twee middelen worden wegens hun nauwe samenhang samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking*

*hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel voert verzoeker aan dat ten onrechte werd gesteld dat hij geen nieuwe elementen heeft aangehaald, dat het document dat hij heeft voorgelegd, staft dat zijn verblijfssituatie in Tsjetjenië alarmerend is, dat het bevreemdend is dat aan het voorgelegde document een gesolliciteerd karakter wordt toegeschreven, dat dit geen afdoende motivering vormt, dat verzoeker het nieuwe bewijsstuk niet kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 1 december 2011 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een origineel attest opgesteld door de consul van Turkije op 28 juli 2011.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker dit stuk nader toegelicht en het volgende verklaard:

*“Met dit document wil ik aantonen dat ik werkelijk met mijn familie in Turkije heb verbleven van 2002 tot 2010. In het document staat ook dat ik heb geholpen met het organiseren van manifestaties tegen de oorlog in Tsjetsjenië. Wij verbleven daar echter illegaal. De regering had ons daar voor toestemming gegeven. Het CGVS geloofde niet dat wij in Turkije hadden gebleven en dacht dat wij de hele tijd in Ingoesetië hadden verbleven. De consul kent mij persoonlijk en daarom heeft hij besloten mij dit attest te schrijven om mij te helpen. Als u wil kan ik ook nog bewijs verkrijgen van de voorzitter van de Internationale Organisatie voor Mensenrechten: I.S.-E.. Hij verblijft in Luxemburg.”*

Op de vraag waarom hij opnieuw asiel aanvroeg, antwoordde verzoeker:

*“Ik kan niet terugkeren naar Tsjetsjenië. Ik heb ongelooflijk gruwelijke ervaringen ondergaan die een mens deze eeuw maar kan hebben ondergaan. Bij mijn terugkeer zal ik worden gearresteerd, en gemarteld. Ik wil dit nooit meer meemaken. Ik sterf nog liever hier dan dat ik zo'n lot zal moeten ondergaan.*

*De algemene situatie in Tsjetsjenië is gevaarlijk. De regering dicteert de mensen en een mensenleven is nog geen cent waard. Mensen zoals ik en mijn broers, die tegen de huidige regering zijn, zullen daar altijd gevaar lopen, nu met de regering onder Kadirov. Hij is een persoon van de Kremlin en een moordenaar.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

*“[...] betrokkene op 01.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een attest van een consul (+ enveloppe) aanbrengt om aan te tonen dat betrokkenen en zijn gezin in Turkije zouden verbleven hebben en betrokkene zou geholpen hebben met het organiseren van manifestaties tegen de oorlog in Tsjetsjenië; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd opgesteld door een kennis; indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RVV betreffende zijn vorige asielprocedure kan weerleggen; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; er door de verschillende Belgische asielinstanties geen enkel geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas; (...) betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat het te gevaarlijk zou zijn; betrokkene deze bewering niet kan staven; [...]”*

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het document dat verzoeker voorlegt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag kan nieuw zijn in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd opgesteld door een kennis, dat indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, moeilijk kan worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden, dat documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen *in casu* niet het geval is en dat dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad betreffende zijn vorige asielprocedure kan weerleggen. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald en dat er door de verschillende Belgische asielinstanties geen enkel geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

*In casu* blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 mei 2011 heeft geoordeeld dat hij “geen geloof (kan) hechten aan de problemen die u in de periode 2000 – 2001 in Tsjetjenië zou hebben gekend” en vooral dat hij “ook gegronde redenen (heeft) om te twifelen aan de problemen die u in Turkije zou hebben gekend” en dat verzoeker “niet aannemelijk (kan) maken dat (...) (hij) in Turkije betrokken was bij politiek geïnspireerde activiteiten, waardoor (...) (hij) in Tsjetjenië zou worden geviséerd”. De commissaris-generaal besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag.

In het arrest van de Raad van 6 september 2011 nr. 66 264 wordt deze zienswijze bevestigd.

In zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een stuk voor waarin volgens hem wordt bevestigd dat hij met zijn familie in Turkije heeft verbleven van 2002 tot 2010 en dat hij heeft geholpen met het organiseren van manifestaties tegen de oorlog in Tsjetjenië. De feiten die in het stuk dat verzoeker aanhaalt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, hebben dus betrekking op wat verzoeker reeds had aangehaald in zijn eerste asielaanvraag. Het stuk en de feiten hebben dus geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze hadden kunnen aanbrengen, zodat in de bestreden beslissingen terecht wordt overwogen dat verzoeker zich opnieuw baseert op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald waaraan geen enkel geloof werd gehecht door de verschillende Belgische asielinstanties en dat hij bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat het stuk gesolliciteerd zou zijn, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een stuk dat op vraag van verzoeker is opgesteld door een kennis van hem, een gesolliciteerd karakter heeft. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bevoegde instanties naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag duidelijk hebben gesteld dat verzoekers verklaringen inzake zijn problemen in Turkije en de eventuele gevolgen in Tsjetjenië van zijn activiteiten in Turkije niet geloofwaardig zijn, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een gesolliciteerde brief die betrekking heeft op hetzelfde verblijf en dezelfde activiteiten in Turkije waarover de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig worden geacht, geen nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook overwogen dat “indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is;”.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom deze vaststellingen kennelijk onredelijk zouden zijn of dat zij steunen op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat deze *prima facie* vaststelling een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.5 Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wordt erop gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

(RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt dat dit niet het geval is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.6 Waar verzoeker ten slotte in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), dient te worden opgemerkt dat hij nalaat om met concrete gegevens aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker zet niet uiteen in welke zin deze artikelen van het EVRM door de bestreden beslissing worden geschonden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;  
Doordat de bestreden beslissing is begeleid van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens, met als gevolg een reëel risico tot gedwongen terugkeer;  
Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;  
Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië op grote schaal worden geschonden, zoals wordt bevestigd in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 6 mei 2011;  
“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetjenen verantwoordelijk.”;  
Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden;  
Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;  
Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;”*

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers kritiek geenszins correct is. Volgens de verwerende partij werd de bestreden beslissing niet voorzien van een verwijderingsmaatregel. Daarenboven laat verzoeker na uiteen te zetten welke bepalingen van het EVRM hij geschonden acht.

De verwerende partij besluit dat het middel onontvankelijk is, minstens ongegrond.

2.2.3 Verzoeker voert de schending aan van het EVRM maar verduidelijkt niet welke bepaling ervan hij geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Aangezien verzoeker niet aanduidt welke bepaling van het EVRM hij geschonden acht, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar verzoeker kritiek uit op het “bevel om het grondgebied te verlaten” dat de bestreden beslissing zou vergezellen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat verzoekers kritiek in dit verband niet ter zake dienend is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET